

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

היומנים בבתי-הקולנוע (מבורמה, עד גרמוניה וארגנטינה), ותצלומי העתונות הכליטו, על פני העולם, את אלפי השבויים המצריים — למול ארבעת (בעצם שנים) הישראליים. הצופים והקוראים ראו אולי באלה את העיקר. בעצם, היו המוני השבויים רק 700 — שאפשר היה להכפילה, לו לכך כוון הסאטן — בהתנגשות ההיא בין שגאה עירדת והמונית לבין רוח העמידה-על-הנפש וההעזה השקולה. מה שבזאת מקוטעות בעמודי גליון זה, בתום ח' שנים ל"סיני", בדברי שמעון פרס, בסקירה (מאת "חוקר") על השבויים מ"סיני" וברשימתו של אלי"מ א.א. — הוא רוח התקומה הישראלית, האוזות כבדול, למול פירמט" דות-הברזל שהוקמו כדי להחניקה ולסחצת. ופרשה זו בקורותינו — טרם נחתמה, כנראה.

והרי שאלה, העשויה להרהים אותך כשהיא נשמעת לראשונה. החזיון של "מירוק-התימוש" בין מעצמות — עתה, בשנות-הששים לסאה כי — מה יש בו יותר: — מהסאטן להשגת הכרעה, שבעקבותיה נצחון — או מהכמיהה לשמירת איוון, לבל יופר זה הפרה שהולך לשואה? שאלה זו, כה פרדוכסלית לכאורה, נרמזת במחשבותיו של אחד השוננים שבמנתחי מושגיה של "אסטרטגיה בטחונית" בזמננו, פרופ' שלינג, אשר ביקר בישראל לפני חודשים מספר; והיא מצטיירת מפורשות מתוך הסיכום שעובד בידי אלי"מ ש. גזית (עמ' 16).

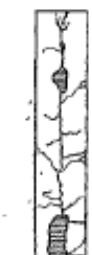
כל צעד מחדש בתחום צבאי כלשהו — בטקטיקה של לחימה, באורח של אימון, בתפיסת של אמצעי-קרב — מורכב לאמיתו-שלידבר 1900 שלבים, לרוב שלושה: קפיצה ראשונה, לעתים נחשונה, הרואה בחידוש המוצע תרופה לכל הפגעים והבעיות, והתוספת עליכן את המרובה; צבירת ניסיון, והבחנה מציאותית מה ניתן להשיג עליידי החידוש ומה נמנע ממנו — ועקב כך, למראית-עין, נסיגת חלקית; — גיבוש סופי (כמובן) — זמני אף הוא) של הלקחים והמסקנות, עיצוב הרפואים המתקדמים יותר שהחידוש אישור אותם, דבריו של אלוף ישעיהו גביש (עמ' 21) — נראה שהם מסמנים את המעבר מן השלב השני אל השלישי, והמעצב, שבצעדי-התקדמות אלה כענין האימון במסגרות גדולות והיחס שבין זה לבין אימון במסגרות-המשנה, הקטנות יותר.

אחד מגדולי הדור באמריקה (לילינת אל, איש "רשות עמקי-קנסי" והיושבי-ראש הראשון של ה"ועדה לאנרגיה אטומית") מספר בספרו החדש כי נגדל מרשל שזועזע עליידי גדול אבידות האמריקאים בהסתערות על האי איבו-גימה, התכון להפטייל גזים לכיבוש אוקינזה, הוא טען: "נשתמש רק במעט — כך שהאוכלוסיה תחלק מן החוף להרים, יישארו הנייטות, ואם ייאלצו לשהות שבע במסכות-הגז ובלבוש-המגן שלהם — נראה או איזה כוח עוד ישרוד בהם להחנגד לכוחות הנוחתים". התנגדות בריטניה (שחששה לעילה למלחמת-גזים מצד גרמניה) הביאה לגניית התכנית, אך שיקול זה של מרשל, האם אינו חפיל במיוחד את ההכרח בכיבוש-גושני, ובכיבוש-סבלי-החמד? מה מסקנות מסיקים מכך הצבאות — ראה ב"דפיה"יר" (עמ' 41).

ידענו: — מי הכנת והירדן הם כמסיה-החיים לקיומנו וגידולנו — בהקלאות, בתעשייה ובצרכי יומיום, לכל העשור הקרוב, עד קום מפעלי-ההתפלה הגדולים; והם גם אמלה רצופת-כזב לחידוש ההתנכלות הפעילה במשאני מדינת ישראל, בגבולותיה, בחיי עמה, אך כל תופעה בטבע, ובהיסטוריה, הנה רבת-ממדים, הירדן והירמון הם גם מקומות — ופיתולי הנחר, תצורת הקרקע, מבלטי ההר וטיב הצמחיה שבמקומות אלה הנם רבי-משמעות (ולא רק כנורמי ישרהנוף בלבד), והיא אשר יהיה גורל תכניות-החבלה הערביות הגדולות — עובדת ניצול מי הירמון, כמעט בשלמותה, עליידי הירדנים הנה כבר במהלך התגשמותה; והתוצאה תשנה לגמרי את אופיו של אותו עמקי-הירדן התחתון שהכר נחתו בעבר, הצעות רבות לתחומים חיוניים אלה בסקירתו של טגן ז. ש. (עמ' 42).

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?